

[Arne Bjerregaard]

Jeg forstår altså ikke indvendingerne, men jeg hører da gerne, hvorledes ministeren vil forklare de store administrative konsekvenser af forslaget. Jeg kan kun sige til forslagsstillerne, at vi i al fald ser meget positivt på forslaget og selvfølgelig vil behandle det sådan i udvalget.

Alfred Hansen (DR):

Indholdet i forslaget er særdeles rimeligt, og vi mener i retsforbundet, at det danner grundlag for en god forhandling i udvalget. Vi glæder os meget til dette udvalgsarbejde, og det er også mit indtryk, at et flertal af folketingets partier føler, at der bør finde en ændring sted. Jeg skal som konklusion på dette sige, at vi kan støtte forslaget.

Glistrup (FP):

Efter at jeg nu i 22 år har kæmpet for denne sag, er det unægtelig med glæde, jeg har lyttet til de 10 indlæg, der er kommet for mig, og som alle har haft en positiv grundholdning. Nu vil jeg selvfølgelig meget stærkt håbe, at det hurtigst muligt bliver fulgt op af realiteter.

Det, der var skatteministerens problem, var, at han mente, at han vanskeligt kunne nå at afslutte sine overvejelser i indeværende samling, men jeg vil da meget gerne bistå og hjælpe skatteministeren på den måde, at man eventuelt med nogle fremskridtskatalysatorer kan få processen til at gå lidt hurtigere. Selvfølgelig ramler Danmark ikke sammen, fordi der går endnu et år, efter at der er gået denne alt for lange periode, men på den anden side vil vi da i fremskridtspartiet meget gerne medvirke til at smede, mens jernet er varmt. Vi ved jo ikke, når man ser på, hvor længe skatteministre gennemsnitligt har siddet på taburetten i de senere år, om vi skal begynde forfra med en ny skatteminister til efteråret, og derfor vil vi meget, meget gerne sikre os, at det bliver med den nuværende skatteministers navn under loven, at vi kan få gennemført forslaget. Jeg kan ærlig talt ikke rigtig se, at der kan være så store problemer, at man ikke i de måneder, vi trods alt har tilbage, før vi kan forvente at folketingsformanden giver os sommerferie, skulle kunne nå at få denne sag gennemgået.

Det er jo sådan set et problem, som folketinget og landstinget tog hul på i 1936, da

man indførte dissenslovgivningen, der trådte i kraft den 1. juli 1937, og derfor havde der i og for sig været rimelighed i, at man allerede i 1940'erne havde haft det fornødne erfaringsmateriale til, at man kunne have gennemført tingene. Der er trods alt forløbet et par og tyve år, siden højestret fik sin yderligere udvikling af dissensordningen gennemført pr. 1. juli 1958, så jeg synes, at ministeren stiller sit lys under en lidt for stor skæppe, når han hævder, at han ikke magter at få dette overvejet inden for de næste par måneder. Jeg må indrømme, at jeg har større tillid til ministeren i denne sag, end han har til sig selv. Jeg tror virkelig, at hvis han anstrænger sig, kan han nå at få afsluttet sine overvejelser, så vi kan få dette forslag gennemført, eventuelt med nogle ændringer. Det siger sig selv, at erhvert skridt i den rigtige retning har vi erfaring for begynder at hjælpe, og derfor håber vi selvfølgelig, at vi kan få flertal for ordningen, som vi har foreslået den. Men vi er jo heller ikke her noget alt-eller-intet-parti, og kan vi kun få flertal for noget mindre, får vi da udviklingen sat i gang i den rigtige retning.

Jeg vil dog gerne i den forbindelse korrigere hr. Hans Hækkerup, der ved flere lejligheder lod skinne igennem, at han havde forstået forslaget på den måde, at det ubetinget ville tvinge til at oplyse navnene på, hvem der havde voteret på hvilken måde i landsskatteretten. Hvis hr. Hans Hækkerup var kommet helt igennem forslaget til det sidste afsnit i bemærkningerne, ville han have set, at det ikke er indholdet i det. Lovteksten i forslaget er formuleret med tungen lige i munden, således at det kan overlades til landsskatterettens forretningsorden, hvis forslaget gennemføres i den foreliggende skikkelse, at sige, om man vil have navne med eller ej. Jeg skal da ikke nægte, at vi i fremskridtspartiet her som på alle andre områder hylder moralen i den gode gamle sang: »Vil dansken i verden fægte, men dølger åsyn og navn«, og at vi derfor vil finde det rigtigst, at man vedstår med sit eget navn, hvordan man har voteret i hver enkelt skattesag, men er tiden endnu ikke moden til at komme så langt frem, er det altså sådan, at teksten i vort forslag er udformet sådan, at man kan tage en indkøringsperiode svarende til den, højestret kørte i de 21 år, der gik, før man